

1. Kruistocht

Het geluid kwam steeds dichterbij. Een zacht geschuifel, wat geritsel, dan weer stilte. Johanna kwam langzaam overeind. Ze was stijf van het liggen op de harde grond. Voorzichtig zette ze een paar stappen naar voren. Ze wilde de slapende kinderen niet wakker maken. Haar broertje sliep rustig door. Was daar weer geritsel? Ze huiverde in haar dunne kleren. Even kwam de maan tevoorschijn en bescheen de donkere struiken. Een bewegende schaduw, gedempte voetstappen ... of verbeelde ze het zich maar? Ze was niet snel bang van alle geluiden die in de nacht tot haar doordrongen, maar nu voelde ze haar lichaam trillen. Het kwam te dichtbij.

Ze zou nu weg kunnen lopen en de dreiging achter zich laten. Maar haar broertje dan? En de andere kinderen die aan haar waren toevertrouwd?

Ze schudde haar hoofd. Ze moest haar angst de baas worden. Haar blik bleef vastberaden op de struiken gericht. Ze tastte naar het mes onder haar gordel en zette een paar passen in de richting van de struiken. Zag ze weer wat bewegen? Het werd nu heel donker. Haar hart bonkte in haar keel. Nog een paar stappen.

Uit de bosjes kroop iets naar voren. Johanna deinsde achteruit en hief haar mes op.

Opeens was daar weer de maan vanachter de wolken. Donkere ogen in een bleek gezicht staarden haar aan. In het volle maanlicht stond een jongen, niet veel groter dan

zijzelf. Hulpeloos stak hij zijn bevende handen in de lucht. Hij keek haar smekend aan.

Langzaam liet Johanna haar mes zakken. De jongen zette een paar stappen in haar richting; zijn ogen lieten haar niet los. Ze bleef roerloos staan, terwijl de jongen steeds dichterbij kwam.

Johanna voelde opeens geen angst meer. In de ogen van de jongen zag ze wel angst, maar ook hoop. Ze strekte haar armen uit, haar handen open naar hem toe. Het mes viel op de grond.

‘Wie ben jij?’ fluisterde Johanna.

De jongen glimlachte, maar gaf geen antwoord. Hij wees vragend naar de slapende kinderen. Naar de grote slapende groepen overal om hen heen. Op zijn voorhoofd kwam een diepe denkrimpel. Hij weet niet wie we zijn, dacht Johanna. Hij hoort hier niet bij.

‘Kruistocht’, stamelde ze zacht. ‘Kruistocht.’

De jongen knikte zonder dat hij het leek te begrijpen.